

P. I. C.

**PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
A'DAM, GEM. GIRO C 2885

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse de strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels, ZELF ter hand te nemen, om ZOO DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

Vierde jaargang No 16.
October No 2.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

Uit Skandinavie
kregen we van de Groep van Int. Comm. Denemarken materiaal toegestuurd,
dat we hieronder afdrukken:

De winter komt nu aan, en men merkt al teekenen van ontevredenheid met het kapitalistische stelsel, door het inslaan van ruiten. Verleden winter hoorde men iedere dag van zulke daden van vertwijfeling. Wij unionisten begrijpen heel goed deze protesten tegen het onrecht, maar als marxistische communisten weten we heel goed, dat het tegenwoordig stelsel door protesten en daden van vertwijfeling niet omver te werpen is; hiervoor is noodig ijzeren, revolutionaire bewustheid van weten en willen. Op het oogenblik gaat het er om de heldere revolutionaire koppen te organiseren, om de organisatie van de arbeiders in de bedrijfsorganisaties voor te bereiden. Dat is de weg tot bevrijding van de arbeidersklasse. Revolutionaire daad!

In Denemarken is de arbeidersklasse door de invloed van de sociaal democratische partij en vakbonden diep in slaap gewiegd, de hersens der arbeiders zijn door sociaal democratische mist beneveld, gezagsmensen in hart en nieren. De vakverenigingen zijn hun kerken, de vakvereenigingsleiders hun priesters, die onaantastbaar zijn. Hier ligt ook de diepere oorzaak, waarom het zoo moeilijk is, een zuivere revolutionaire beweging te vormen, en tegelijk weten we ook, waarom de bolsjewistische beweging reformistisch en opportunistisch is ingesteld. Denemarken is een liefelijk land, zoo heet het in een vaderlandsch lied, dat zoowel de koningsgezinden als ook de koninklijk goedgekeurde sociaal democraten de gratie Gods zingen. Met deze phrase worden de Deensche arbeiders in slaap gewiegd, want zoolang als je slaapt hoef je niet te eten en ook niet voor je menselijke rechten te strijden! Denemarken is liefelijk en een paradijs, maar alleen voor de kapitalisten en de tienduizenden bonzen, die op kosten van de arbeiders leven. En toch Men hoort klachten! De arbeiders morren, de pachters en boeren morren ook! Alles mort! Dan moet er toch wat rot zijn in de staat Denemarken. Ja, en er is veel rot!

De landbouwcrisis in Denemarken

Reeds voor eenige jaren werden verschillende kapitalistische landen door de crisis getroffen, terwijl de crisis nu pas ernstig Denemarken bezoekt, vooral op het platteland. We moeten heelmaal terug tot het jaar 1880; want toen dwongen de Amerikanen door hun graanuitvoer de Deensche boeren ertoe om boter, eieren en vleesch te produceeren in plaats van graan. De graanprijzen zijn in West-Europa bijzonder sterk gedaald, en het is erg de vraag, of het voor West-Europa mogelijk zal zijn, met voordeel graan te produceeren, daar toch Amerika en Sovjet-Rusland heel andere mogelijkheden hebben. Hier in Denemarken probeert men door invoerrechten - net als in andere landen - de landbouwprodukten te beschermen. Deze "graanocrisis" treft vooral het groote landbouwbedrijf; want de kleine boerenbedrijven koopen voornamelijk hun voorraad aan veevoeder.

Het Deensche boerenbedrijf is wereldberoemd, want nergens is er betere boter en beter vleesch dan in dit land. Dit succes bereikte de boer door zijn coöperaties (maatschappijen met aandelen - "Andels-selskaberne") en door een grootsch doorgevoerde specialisatie, waarmee het Deensche boerenbedrijf lukte de leiding tot zich te trekken wat betreft het beheerschen van de wereldmarkt. Het grootste deel der produkten ging naar Engeland. Ook in andere landen, vooral de Baltische staten, valt nu een ijverige concurrentie waar te nemen tegen Denemarken in de produktie van boter, vleesch en eieren; ja zelfs Rusland probeert ook hier door te dringen. Wat Engeland betreft, Denemarkens beste klant, dit land is ook ernstig door de crisis getroffen, en zelfs de Britsche Koloniën probeeren nu de Deenen van de botermarkt in Engeland te verdringen, zodat Denemarken zich gedwongen zag, zich in zijn uitvoer vooral op spek toe te leggen, en de spekuitvoer is sterk gestegen. Hier zijn eenige getallen. In de maand Juni 1925 werd uit Denemarken uitgevoerd: 12 500 ton, in Juni 1926: 15 300 ton, in 1927: 22 500 ton, in 1928: 22 800 ton, in 1929: 19 000 ton, in 1930: 23 100 ton en eindelijk in Juni 1931: 28 500 ton. Het boerenbedrijf heeft geprobeerd door groote verkoop met kleine winst de produktie op te voeren. Op den duur kan zoo'n politiek zijn, geld niet opbrengen.

Toen voor eenige jaren - 1926 - de Deensche kroon beneden parastond, ging het enigszins goed. Tijdens de oorlog en vlak er na waren de boeren in Denemarken rijk. Iedere boer probeerde op de beurse te spelen, boerderijen werden tegen fantastische prijzen verkocht, de grond was eveneens duur. Toen de koers van de kroon laag was, verkocht de Deensche boer zijn waten in het buitenland tegen sterling koers - goud kronen - en betaalde zijn renten, belastingen, bedrijfskosten, enz. in Deensche papieren kronen tegen een koers van 60. De boeren hadden er dus sterk belang bij, dat de lage kroon koers gehandhaafd bleef, terwijl de industrie, vooral de arbeiders met collective contracten en de ambtenaren de kroon graag op pari koers wilden hebben.

Na het stijgen van de kroon begon meteen de landbouw crisis. De boter, die in 1920 ongeveer 6 kroon per kilo kostte, was in 1925 ongeveer 3 kroon per kilo en in 1930 bereikte ze ongeveer dezelfde prijs als voor de oorlog, 2 kroon per kilo. De prijs van het vleesch begon ook te dalen, maar niet zoo geweldig, toch gaf de vleeschproduktie maar kleine winst, terwijl de melkproduktie alleen verlies

opleverde. Toen de prijs van de boter daalde, begonnen de boeren zich op de varkensfokkerij toe te leggen, maar veel winst maakten ze niet. Men rekent dat een "Kätner" (kleine pachter) en zijn vrouw en kinderen een werkdag van 12 tot 14 uur hebben. De uitwerking van de landbouw crisis werd men het eerst gewaar in Sønderjylland (Zuid-Jutland) het vroegere Noord-Sleswijk, waar het boerenbedrijf twee maal ader gelaten was. De eerste maal bij de val van de mark, de andere maal bij de stijging van de kroon. Er ontstonden een reeks van fascistische organisaties, en door loonsverlaging van de landarbeiders (1 kroon + eten is een algemeen loon voor een 10 tot 12 uren werkdag) lukte het de produktie kosten te beperken. Maar in 1930 werd de toestand weer levensgevaarlijk. De eerste eisch, die door deze boeren aan de regering in Kopenhagen werd gesteld, was verlaging van de rente. Bij de lage prijzen was het voor het boerenbedrijf onmogelijk de rente te betalen, maar voor de regering was het ook onmogelijk deze eisch door te voeren, zonder hierdoor tegelijk de crisis in de stad nog meer te verscherpen. Een vrijwillige verlaging van de rente is utopie, en een gedwongen verlaging van de schuldenlasten zou het finantieel kapitaal nooit toelaten.

De strijd tusschen het boerenbedrijf en aan de andere kant der arbeiders werd sterk toegespitst! De werkloozen verlangen terecht crisissteun van de regering, de boeren ook. Maar de boeren meenen, dat de arbeiders te veel loon, en de werkloozen te veel steun krijgen. De regering in Denemarken bestaat uit democraten en sociaaldemocraten. Welk standpunt neemt nu deze "socialistische" regering in, ten opzichte van de crisis? Bestaat ontkende men dat die er was, en toen dat eindelijk niet meer ging, kwam men ten slotte met voorstellen. Het voorstel komt daarop neer: verlaging der belastingen, en dan verlaging van de loonen der arbeiders en staatsambtenaren, en van de uitgaven voor sociale maatregelen. De belasting van de boeren aan staat en gemeente: ongeveer 53 miljoen, en de persoonlijke belasting aan staat en gemeente: ongeveer 27 miljoen, samen zijn deze belastingen niet meer dan 1/3 van de jaarlijksche rente betaling van de schuldenlasten. Verlaagt men de belasting, dan moet het verschil in bedrag weer van de sociale maatregelen worden afgehaald, en het is maar de vraag of de kleine pachters en boeren het daar mee eens zijn, en de sociaal democratie toont hier weer eens haar ware gezicht: handlanger van het grootkapitaal.

De partij der groote boeren "Venstre" (links) heeft haar politiek standpunt klaar, namelijk verlaging der arbeidsloonen. Hoewel zoo'n verlaging geen groote gevolgen voor de leniging van de crisis zal hebben, moet men toch weten, wie hier aan de touwtjes trekt. Het zijn de werkgevers, want ze staan in intiem verband tot de groote boeren, de "Venstre" partij. Door hun sterke kapitalistische pers probeeren ze alleen de kloof tusschen de industriearbeiders en de kleine boeren en landarbeiders te verbreeden, doordat men hun de levensvoorwaarden der stadsarbeiders als een paradijs voorstelt.

Ook onder de boeren doet zich een fascistische strooming gelden, die op een dergelijke grondslag als de Lappo-Finnen probeeren, hun recht te krijgen. De sociaal democratie is overal in de wereld de wegbereider voor het fascisme, zoo ook hier. De gezamenlijke sociaal democratische beweging heeft in Denemarken de stootkracht der arbeidersklasse verzwakt.

Alleen de heele arbeidersklasse samen, en ook de kleine boeren en pachters zullen niet alleen de landbouwcrisis, maar de heele kapitalistische crisis op kunnen lossen, als ze eerst maar inzien, wie de ware vijand is. Ze moeten eerst leeren, zich van parlementarisme en partijen los te maken, en zelf hun lot in handen te nemen. Alleen het communisme zal ook aan de ~~landbouw~~ boeren vrijheid, arbeid, brood en een leven zonder zorgen brengen.

Klasse vonnissen eens en nu.

6 Augustus 1873 velde de Hoogeraad in Kopenhagen vonnis in de zaak van Pio, Geleff en Erix. Dat waren pioniers van de in de kinderschoenen staande sociaal democratie. Ze werden veroordeeld, omdat ze op 5 Mei 1882 'smiddags 4 uur op het "Faelleden" in Kopenhagen een openbare vergadering hielden, naar aanleiding van de staking bij de scheepswerf Burmeister & Wain. De politie verspreide de menigte, door de vergadering te ontbinden, doordat ze op de menigte inhakte, terwijl ze bovengenoemde arbeiders arresteerde. Pio kreeg 5 jaar, Geleff en Erix ieder 3 jaar. Dat was de inleiding tot de klassenstrijd in 1872/73. Toen was de sociaal democratie klein, nu is ze groot. Met trots ziet ze bij ieder Meifeest op deze gebeurtenis terug. Dit vonnis werd geveld door de burgerlijke klassestaat.

In het jaar 1930 werd onder de sociaal democratische regering - waaronder toch vrijheid en recht en vrijheid van vergadering is - in de kleine stad Nakskov de 1 Mei gevierd door de radikale arbeiders, omdat de sociaal democratie dit feest niet houden wou, uit vrees voor de opgewonden massa. De vergadering werd uiteengejaagd door de politie, die op vrouwen en kinderen lossloeg. 2 Mei 1930 werd als protest tegen deze hakkerij door de politie, een openbare vergadering gehouden tegen de "politie provocaties, en op deze vergadering werden de "heldendaden" der politie in een verontwaardigde arbeiders taal gekritiseerd. Scherpe kritiek werd gericht tegen de burgemeester van Nakskov en zijn commissaris van politie, die o.a. "zwakzinnige idioten" werden genoemd. De vergadering werd gehouden in een park, en van daaruit zette zich toen een demonstratie in beweging door de stad. Onderweg kwam het tot botsingen met de politie, die de menigte provokeerde. De arbeiders waren hier in de meerderheid, en de politie werd zoo in het nauw gebracht, dat ze een welgemeend pak slaag kreeg, en de "politiehelden" moesten wegkruipen in de muizengaten achter de schrijftafel van de commissaris. Militairen en politie uit andere plaatsen en uit Kopenhagen werden te hulp geroepen, die met scherp geladen geweren, enz. de "orde" weer herstelden! Dus juist als in Duitschland onder de bleedhond Noske! Nu zijn de 9 arbeiders uit Nakskov, die de leiding hadden, door de rechtbank in eerste instantie veroordeeld tot samen 11 jaar gevangenis (van 4 maanden tot 2 1/2 jaar). Dat vonnis is een klassevennis.

Maar wat doet de "sociaal democratische arbeidersregering"? Ze bespot de veroordeelden in "Sozialdemokraten", het hoofdorgaan van deze koninklijk goedgekeurde sociaal democraten. Het is een schande dat een zogenaamde arbeidersstaat zoo'n klassevennis toelaat!

De bolsjewiki met hun Roode Hulp gaan nu overal bedelen, en het Roode Heilsleger (I.A.R.) gaat geld inzamelen. Neen, niet door te gaan bedelen zullen we de arbeiderskameraden bevrijden, maar door een heldere en duidelijke taal, dat wil zeggen, willen jullie als bolsjewiki hier in Denemarken werkelijk revolutionair werk leveren, doe het dan, maar niet door reformistische sociaal democratische methoden in te voeren! Dat is een les voor de revolutionaire beweging.

Die Lage des deutschen Industrie-Arbeiters 1913/14 und 1924 bis 1930. Statistische Studien Berlin 1931.

Onder bovenstaande titel hebben Jürgen en Marguerite Kuczynski een boekje gepubliceerd, waarin zij pogen, de toestand van de Deutsche industrie-arbeiders statistisch vast te leggen. In dit werk behandelten de schrijvers naast de industrie als geheel gezien, verschillende takken van industrie, en wel: de produktiemiddelen, en consumptie-artikelen-industrie, het bouwvak de metaalindustrie, de textiel-industrie, de mijnbouw, de houtindustrie, het boekdrukkersbedrijf, de voedings- en genotmiddelen industrie (suiker- en bakkerswaren), de chemische industrie en de "Bekleidungsindustrie" (Konfektie-industrie, enz.). Het boek eindigt met een stakings- en tariefovereenkomst-kalender.

Waar veel van de cijfers en ook van de conclusies die in dit boekje voorkomen alleszins waard zijn om de aandacht te trekken, nemen wij er hier enkele van over, zonder verder commentaar, afgezien of we het er altijd mee eens zijn.

Daar het boekje bijna overvuld is van cijfers bepalen wij ons - mede om zooveel mogelijk een totaal beeld te krijgen - tot het eerste hoofdstuk, dat een algemeen beeld geeft van de toestand van de industrie-arbeiders in Duitschland.

1. Het aantal in de industrie werkzame arbeiders.

Kuczynski begint met te wijzen op de algemeene tendens die bestaat heeft dat het aantal industrie-arbeiders, ook in verhouding, voortdurend toenam. De trek van de landarbeider naar de industrie. Hij constateert dat deze ontwikkeling ophield, in Amerika reeds in 1920, in Duitschland met het einde der inflatieperiode. Hieronder volgt voor Duitschland een tabel van het totale aantal werknemers (werklozen en zieken inbegrepen).

1913/14	18 340 000
1924	19 445 000
1925	20 635 000
1926	20 770 000
1927	21 625 000
1928	22 200 000
1929	22 555 000
1930	22 560 000

Uitgedrukt in procenten van de geheele bevolking, was het aantal werknemers :

1913/14	27,2	1927	33,8
1924	30,9	1928	34,5
1925	32,7	1929	34,8
1926	32,6	1930	34,7

Natuurlijk werken niet alle arbeiders, een deel is ziek, een groter deel is werkloos. Trekken we deze af, dan bedroegen de werknemers :

1913/14	17 115 000
1924	17 695 000
1925	19 000 000
1926	17 625 000
1927	19 200 000
1928	19 760 000
1929	19 505 000
1930	18 420 000

Terwijl dus het aantal arbeiders van jaar tot jaar toenam, is het aantal van hen, die inderdaad gelegenheid krijgen om te werken aan groote schommelingen onderhevig. Ziekte en speciaal werkloosheid zijn dus in het kapitalisme zulke invloedrijke factoren, dat het aantal der inderdaad werkenden zinken kan, ook als het aantal van hen, die ter verkrijging van hun dagelijksch onderhoud op arbeid aangewezen zijn, van jaar tot jaar, en in niet onbelangrijke mate, stijgt.

Van de werknemers is het grootste gedeelte ook nog heden in de industrie betrokken. Het aantal werkende arbeiders in de industrie bedroeg :

1913/14	10 700 000	1927	10 435 000
1924	9 995 000	1928	10 795 000
1925	10 100 000	1929	10 245 000
1926	9 165 000	1930	9 220 000

Het aantal werkende industrie arbeiders toont vergeleken met het totaal van alle werkende arbeiders een tamelijk scherp dalende lijn, dit in tegenstelling tot de vooroorlogstijd, toen een regelmatige strekking tot stijgen aanwezig was. Hieronder volgen de cijfers van de werkende industrie-arbeiders in % van alle arbeiders :

1913/14	62,5	1927	54,3
1924	56,5	1928	54,6
1925	53,2	1929	52,5
1926	52,0	1930	50,1

Hoe is dit te verklaren, vraagt Kuczynski. Naderen we het einde van de periode van het industrie-kapitalisme? Zullen de industrie arbeiders nog verder aan betekenis verliezen?

"Terug naar de oude tijden gaan we zeker niet. De landbouw als werkgever heeft eveneens in de laatste jaren verloren en daarmee de oude strekking voortgezet. Wie heeft echter gewonnen? Voor alles handel en verkeer, maar niet in die mate als de industrie verloren heeft".

In de laatste jaren is de rationalisatie, en wel zeer bijzonder in de Vereenigde Staten en in Duitschland, buitengewoon toegenomen. Tegelijkertijd is de produktie gestegen, evenwel lang niet zoo sterk als de arbeidsprestatie. Daar nu de ondernemers de dagelijksche arbeidstijd niet verkorten, worden steeds minder werknemers gebruikt, om het produkt te vervaardigen. Steeds minder arbeiders vervaardigen, bij buitengewoon stijgende arbeidsprestatie, een produkt dat maar langzaam groter wordt.

Op het chapter van de verhouding van produkt, arbeidsprestatie (intensiteit) en arbeidstijd ontwikkelt K. nu de in de verschillende schakeeringen reeds uitgewerkte theorie van de rationalisatie als oorzaak van de werkloosheid in verband met de planlooze opzet van het kapitalistische produktie-stelsel.

2. Werkloosheid en "Kurzarbeit" (ingekrompen werktijd)

Voor Duitschland volgt hier een statistiek van de werkloosheid van de vakvereenigingsleden :

1907	1,6 %	1924	13,5 %
1908	2,9 %	1925	6,7 %
1909	2,8 %	1926	18,0 %
1910	1,9 %	1927	8,7 %
1911	1,9 %	1928	8,6 %
1912	2,0 %	1929	13,2 %
1913	2,9 %	1930	23,0 %
gemiddeld	2,3 %	gemiddeld	13,1 %

In deze tabel vallen op de in verhouding geringe veranderingen in de werkloosheid gedurende de vooroorlogstijd en de buitengewone veranderingen in de tijd na de inflatie; en de in verhouding geringe werkloosheid in de vooroorlogstijd vergeleken met het hooge percentage van de werkloosheid in de tijd na de inflatie.

De statistiek van de ingekrompen werktijd van vakvereenigingsleden :

arbeiders, die niet de volle week werken : omgerekend tot volkomen werklozen :

1924	15,3 %	3,6 %
1925	8,6 %	2,6 %
1926	16,0 %	4,4 %
1927	3,4 %	0,7 %
1928	5,7 %	1,4 %
1929	7,5 %	2,4 %
1930	13,8 %	3,4 %

Hier volgt een overzicht van de niet-volledig werkzame leden van de vereenigingen, die of door werkloosheid, of door verkorte werktijd getroffen zijn.

1924	28,8 %	1928	14,3 %
1925	15,3 %	1929	20,7 %
1926	34,0 %	1930	36,8 %
1927	12,1 %		

Alle jaren na de inflatie was minstens ongeveer een achtste van alle arbeiders werkloos of "Kurzarbeiter", dikwijls waren het er belangrijk meer. In 1930 naderde het de twee vijfde.

3) Tariefloon en arbeidsinkomsten. (Nominale loonen).

Het grootste deel van de industrie arbeiders werkt tegen tarief loon. Zoo'n tariefloon wordt meestal voor een bepaalde periode, een half jaar, jaar, of langer, vastgesteld, en past zich dus niet makkelijk aan seizoen- of conjunctuurtoestanden aan. Hieronder een tabel van de door de tariefloonen, berekend op grondslag van de tariefloon statistiek van het statistisch Rijksbureau voor geschoolden en ongeschoolden.

Jaar	uurloon	Tariefloon 1924-1930. (in Marken).			
		weekloon	jaar	uurloon	weekloon
1924	0,61	30,57	1928	0,95	46,32
1925	0,77	38,23	1929	0,99	48,54
1926	0,82	41,07	1930	1,01	49,19
1927	0,87	43,00			

Het tariefloon in geld uitgedrukt toont dus een voortdurende stijging. Evenwel ontvangt maar een beperkt deel van de arbeiders juist zulke loonen als het tarief voorschrijft. Zeer veel arbeiders worden boven het tarief betaald. Hier volgt een tabel van de weekloonen, waarin de betalingen boven het tarief zijn opgenomen.

Het weekloon van arbeiders die de volledige tijd werken:

Jaar	boven het tarief betaald	totaalloon			
		in Marken.	boven het tarief betaald		
1913/14	3%	31,95	1927	11%	47,73
1924	5%	32,10	1928	11%	51,42
1925	8%	41,29	1929	9%	52,91
1926	6%	43,53	1930	4%	51,16

In het boven tariefloon betaalde vindt dus de conjunctuur een sterke uitdrukking. De jaren van in verhouding goede conjunctuur 1927 en '28 toonen een dubbel zoo hooge tarief toeslag als in 1924 en 1926. Evenwel zijn deze cijfers alles behalve in staat, ook maar bij benadering de ontwikkeling van het wezenlijke looninkomen, van het wezenlijke arbeidsinkomen van de industrie arbeiders te toonen. Geen industrie arbeiders heeft b.v. regelmatig, ieder jaar, iedere week, werk. Verkorte werktijd en werkloosheid rooven den arbeider een belangrijk deel van zijn looninkomen, wat hij maar voor een kleiner percentage door werkloosheidssteuning vergoed krijgt. Bovendien moet de arbeiders plakken

voor de sociale verzekering, en belasting moet hij ook nog betalen, daarbij komt, dat hij ook niet altijd gezond is, en dus aan de dagen dat hij ziek is, een verder deel van zijn arbeidsinkomen verliest.

Weekloonverlies door werkloosheid en verkorte werktijd.

Jaar	loonverlies door				totaal verlies	loon met tarief toeslag waarvan totaal verlies afgetrokken.
	werkloosheid	Kurzarbeit	Mark	Mark		
1913/14	3,2	1,00	0,5	0,15	1,15	29,90
1924	11,4	3,65	3,6	1,15	4,80	27,30
1925	8,3	3,45	2,8	1,05	4,50	36,80
1926	17,9	7,80	4,4	1,90	9,70	33,80
1927	8,8	4,20	0,7	0,35	4,55	43,20
1928	9,7	5,00	1,4	0,70	5,70	45,70
1929	14,6	7,70	2,4	1,25	9,00	43,90
1930	22,7	11,60	3,4	1,75	13,35	37,80

Hieruit volgt dat de loonen niet van jaar tot jaar stijgen. Het regelmatig stijgen der tariefloonen wordt door werkloosheid en verkorte werktijd te niet gedaan. Bij de verliezen door werkloosheid en verkorte werktijd komen nog andere, waarvan de belangrijkste de sociale lasten (verzekeringsbijdragen) en belastingen zijn. De volgende tabel toont de sociale lasten en belastingen van den arbeider en geeft het restloon, dat den arbeider overblijft, als van het loon, waarbij de tarief toeslag is opgeteld, de loonverliezen aan werkloosheid en verkorte werktijd en aan belastingen en sociale lasten zijn afgetrokken.

Weekloonverliezen door sociale lasten en belastingen.

Jaar	jaar sociale lasten en belastingen	restloon
	%	Mark
1913/14	6	1,80
1924	7 1/2	2,05
1925	7	2,60
1926	9	3,05
1927	10	4,30
1928	11	5,05
1929	11	4,85
1930	13	4,90

Belangwekkend is het dit restloon te vergelijken met de loonen met tarief toeslag eenige tabellen terug. Evenwel krijgt de arbeider een ondersteuning bij werkloosheid, deze moeten we (omdat de sociale lasten reeds van het loon zijn afgetrokken) bij zijn arbeidsinkomen er bij tellen, wat in de volgende tabel geschiedt. (Het percentage werkloosheidssteuning heeft betrekking op loonverlies door werkloosheid in de voorlaatste tabel).

Wezenlijk WERKLOONINKOMEN.

10

1913/14	Restloon in Marken	Werkloozen-ondersteuning % Mark	Arbeidsinkomen	Index v.h. arbeidskomen.
1913/14	28,10	- -	28,10	69,3
1924	25,25	35 -1,30	26,50	65,4
1925	34,20	40 1,35	35,60	87,7
1926	30,80	40 3,10	33,90	83,6
1927	38,90	40 1,70	40,55	100
1928	40,70	40 2,00	42,70	108,8
1929	39,10	40 3,10	42,20	104,0
1930	32,90	35 4,5	36,95	91,1

Het wezenlijke (nominale) arbeidsinkomen van de industrie-arbeider is dus in de laatste beide jaren, van 1928 op 1929 en eerst recht van 1929 op 1930, gezonken.

Wat wij op grond van deze onderzoeken kunnen vaststellen is: De tariefloonen op zichzelf zeggen zeer weinig over de wezenlijke inkomsten van de arbeiders. Het is beslist noodzakelijk de loonverlies van de arbeider door verkorte arbeidstijd en werkloosheid, door belastingen en sociale lasten en zoo mogelijk ook door ziekten in aanmerking te nemen, en ook de werkloozenondersteuning en de veranderingen in de boven het tariefloon verhoogde loonen mee in rekening te brengen.

4. Arbeidsinkomen, werkelijkloon en kosten van levensonderhoud.

(Van het onder dit hoofde voorkomende geven wij, wegens de belangrijkheid, een vertaling van bijna het geheel.)

Wij hebben een globaal beeld van het arbeidsinkomen van de industrie-arbeider verkregen. Wat kon hij met zijn arbeidsinkomen beginnen? Hoe heeft zich de koopkracht van zijn arbeidsinkomen ontwikkeld? Is het werkelijke loon gestegen of gezonken? En hoe verhielt zich zijn inkomen tot de kosten van levensonderhoud? Kon hij ze met zijn inkomen bestrijden of moest hij zich onredelijk beperken?

Hoe zijn de kosten van levensonderhoud veranderd? Het statistische rijksbureau berekend een index van kosten van levensonderhoud, die wij hier gebruiken moeten, hoewel hij bijna onbruikbaar is. Hij is dikwijls en juist genoeg gekarakteriseerd geworden, zoodat een grondig ingaan op zijn fouten overbodig is. In het kort zij slechts gezegd, dat hij van de goedkope goederen en van de goedkope warengroepen te groote quantiteiten invoert, zoodat de stijging van het index een kleinere is dan in werkelijkheid. Zoo zijn bij de voedingsmiddelen bijv. groote hoeveelheden brood en aardappelen, daarentegen nauwelijks groenten en in het geheel geen fruit ingevoerd, en dan spelen consumptie-middelen die

Wezenlijk WERKLOONINKOMEN.

10

1913/14	Restloon in Marken	Werkloozen-ondersteuning % Mark	Arbeidsinkomen	Index v.h. arbeidskomen.
1913/14	28,10	- -	28,10	69,3
1924	25,25	35 -1,30	26,50	65,4
1925	34,20	40 1,35	35,60	87,7
1926	30,80	40 3,10	33,90	83,6
1927	38,90	40 1,70	40,55	100
1928	40,70	40 2,00	42,70	108,8
1929	39,10	40 3,10	42,20	104,0
1930	32,90	35 4,5	36,95	91,1

Het wezenlijke (nominale) arbeidsinkomen van de industrie-arbeider is dus in de laatste beide jaren, van 1928 op 1929 en eerst recht van 1929 op 1930, gezonken.

Wat wij op grond van deze onderzoeken kunnen vaststellen is: De tariefloonen op zichzelf zeggen zeer weinig over de wezenlijke inkomsten van de arbeiders. Het is beslist noodzakelijk de loonverlies van de arbeider door verkorte arbeidstijd en werkloosheid, door belastingen en sociale lasten en zoo mogelijk ook door ziekten in aanmerking te nemen, en ook de werkloozenondersteuning en de veranderingen in de boven het tariefloon verhoogde loonen mee in rekening te brengen.

4. Arbeidsinkomen, werkelijkloon en kosten van levensonderhoud.

(Van het onder dit hoofde voorkomende geven wij, wegens de belangrijkheid, een vertaling van bijna het geheel.)

Wij hebben een globaal beeld van het arbeidsinkomen van de industrie-arbeider verkregen. Wat kon hij met zijn arbeidsinkomen beginnen? Hoe heeft zich de koopkracht van zijn arbeidsinkomen ontwikkeld? Is het werkelijke loon gestegen of gezonken? En hoe verhielt zich zijn inkomen tot de kosten van levensonderhoud? Kon hij ze met zijn inkomen bestrijden of moest hij zich onredelijk beperken?

Hoe zijn de kosten van levensonderhoud veranderd? Het statistische rijksbureau berekend een index van kosten van levensonderhoud, die wij hier gebruiken moeten, hoewel hij bijna onbruikbaar is. Hij is dikwijls en juist genoeg gekarakteriseerd geworden, zoodat een grondig ingaan op zijn fouten overbodig is. In het kort zij slechts gezegd, dat hij van de goedkope goederen en van de goedkope warengroepen te groote quantiteiten invoert, zoodat de stijging van het index een kleinere is dan in werkelijkheid. Zoo zijn bij de voedingsmiddelen bijv. groote hoeveelheden brood en aardappelen, daarentegen nauwelijks groenten en in het geheel geen fruit ingevoerd, en dan spelen consumptie-middelen die

op zichzelf niet zo veel gestegen zijn als, om maar iets te noemen, kleding, een zoo groote rol (ongeveer 55% van alle uitgaven), zooals man dat misschien bij primitieve volkeren, of bij chineesche koelies of bij werkeloozen vindt, maar in geen geval bij de doorsnee industrie-arbeider veronderstellen mag. Voor ontwikkeling, voor genoegens enz., voor dat wat Marx het historisch-moreele element noemt, voor de cultuurbehoeften zijn nauwelijks eenige uitgaven ingevoerd.

Het is evenwel onmogelijk zonder eigen prijsonderzoekingen in zoo'n mate dat men daarvoor een bureau zou noodig hebben, een nieuwe index te construeeren, en daarom moeten we de index van het Statistische Rijksbureau gebruiken en zullen we slechts in de text bij de tabellenop de correcties die waarschijnlijk moeten worden gemaakt wijzen.

In de volgende tabel geven we eerst de index van het arbeidsinkomen, zooals we die hierboven gevonden hebben, de index van de kosten van levensonderhoud van het Rijksbureau voor de Statistiek en de daaruit berekende index van de werkelijke loonen.

Jaar	Index v.d. arbeidsinkomen	Index van kosten van levensonderhoud	Index w.d. werkelijke loonen.
1913/14	89,3	67,8	102,3
1924	85,2	86,5	75,6
1925	87,7	94,7	92,6
1926	83,6	95,7	87,4
1927	100	100	100
1928	105,2	102,8	102,4
1929	104,0	104,2	99,8
1930	91,1	99,8	91,3

Zelfs volgens de onbruikbare index van de kosten van levensonderhoud van het Statistische Rijksbureau waren dus de loonen in de jaren na de inflatie, met uitzondering van 1928, lager dan in de jaren voor de oorlog. De werkelijke loonen stegen van 1924 tot 1925 in aanzienlijke mate. Dat is vanzelfsprekend want de toentertijd geldende loonen waren niet meer voldoende ter reproductie van de arbeidskracht en dat houdt geen arbeider en daarom ook geen industrie, geen volkshuishouding uit voor langere tijd. Sinds 1925 zijn de werkelijke loonen echter nauwelijks gestegen. In 1930 liggen de loonen 11% onder het vooroorlogspeil. Maar het belangrijkste is, dat zeven jaren zonder oorlog of inflatie voorbijgegaan zijn zonder dat de arbeiders ook maar iets bereikt hebben, zonder dat ze een weg betreden hebben die tot iets leidt.

Daarbij zijn we er van uitgegaan dat de index van het Rijksbureau voor de Statistiek de ontwikkeling juist af zou schilderen. Als deze index volgens de werkelijke prijsontwikkeling verbeterd zou worden, dan zou blijken, dat de werkelijke loonen in geen van jaren na de inflatie ook maar bij benadering

de vooroorlogslonen bereiken, maar dat ze dikwijls belangrijker, maar altijd iets lager dan in de vooroorlogstijd waren.

Op grond van door stedelijke statistische bureaux gepubliceerde overzichten van de prijzen van levensonderhoud heeft K. een tabel opgesteld van de kosten van levensonderhoud per week in Marken uitgedrukt. Daarnaast plaatsen we een tabel van de looninkomsten in % van de uitgaven noodig voor het levensonderhoud.

Jaar	Kosten v. levensonderhoud per week in Marken.	Looninkomsten in % v.d. Kosten van levensonderhoud.
1913/14	32,30	87,1
1924	41,20	64,4
1925	45,15	78,8
1926	45,60	74,4
1927	47,65	85,1
1928	48,95	87,1
1929	49,65	85,0
1930	47,55	77,7

In geen van de onderzochte jaren was het inkomen voldoende om de kosten van levensonderhoud te bestrijden.

5. De betrekkelijke verellendinging van de industrie arbeiders.

Om de ontwikkeling van de relatieve toestand te onderzoeken stelt K. de ontwikkeling van de koopkracht per industrie-arbeider tegenover de ontwikkeling van de productie per consument. De index van de koopkracht der loonen per industrie arbeider en de index van de productie per verbruiker waren:

Jaar	Koopkracht	Productie (totale landbouwproducten inbegrepen.)
1913/14	108	93
1924	65	78
1925	85	88
1926	85	83
1927	100	106
1928	100	106
1929	100	106
1930	94	98

De koopkracht in de vooroorlogstijd was veel hooger dan in de na-oorlogsjaren, voor de productiecijfers geldt het omgekeerde.

Tegenover de totaalproductie is de koopkracht der arbeiders vergeleken met voor de oorlog veel lager geworden.

Index van de relatieve loonen of
van de relatieve verellendinging.

Jaar	(1927 = 100)	(1913/14 = 100)
1913/14	117	100
1924	84	72
1925	97	83
1926	102	88
1927	100	86
1928	95	81
1929	94	80
1930	96	82

Luidelijk laat deze tabel de buitengewone relatieve verellendinging van de Duitse industriearbeider zien.

In de tabel omtrent koopkracht en productie hebben we de koopkracht van de arbeiders en de totale productie vergeleken, daarin waren de landbouwproducten inbegrepen. Hoe zijn nu de verhoudingen? Als we de koopkracht van de industriearbeiders en de industrieproduktie, zijn eigen product dus, vergelijken, als we vergelijken hoeveel de industrie-arbeider tegenover zijn eigen productie aan koopkracht inbette?

Koopkracht, industrieproductie en
relatieve loon (Maat voor de verellendinging)

Jaar	Koopkracht		Productie		Relatief loon (relatieve verellendinging)	
	1927	100	1927	100	1927	100
1913/14	111		82		135	100
1924	59		74		80	59
1925	82		84		97	72
1926	83		81		102	76
1927	100		100		100	74
1928	96		106		91	67
1929	97		104		93	69
1930	92		89		102	76

Tegenover de eigen productie is de koopkracht van de industrie-arbeider nog veel meer gezonken dan tegenover het totaalproduct, wat in de eerste plaats daar door komt, dat de prijzen voor landbouwproducten, vergeleken met de vooroorlogstijd niet zo sterk gestegen zijn, als de prijzen van de industrieproducten.

Misschien nooit in zijn geschiedenis is de Duitse industrie-arbeider met zulk een snelheid in zoo'n mate relatief en absoluut aan de verellendinging prijs gegeven als in de jaren 1913/14 tot haden. Het tempo van de verellendinging is echter niet een gebeurtenis van één keer, maar het gaat hier om een proces, dat niet tot stilstand zal komen, voor het socialisme in de plaats van het kapitalisme getreden is.

6. Arbeidstijd. Gemiddelde arbeidstijd der industrie-arbeiders.

Jaar	Uren	Jaar	Uren
1913/14	54	1927	49
1924	50	1928	49
1925	50	1929	49
1926	50	1930	48

7. Stijging van prestatie en arbeidsintensiteit.

"Duitschland had in de vooroorlogstijd een uitstekend productie-apparaat, en een voortreffelijk gekwalificeerd arbeidersleger. Gedurende de oorlog en de daarop volgende inflatietijd, toen de loonen zeer sterk zonden en de prijzen buitengewoon stegen, toen de arbeid niet veel meer kostte, gaf men zich geen groote moeite meer, arbeid te sparen en dus takelde het Duitse industrie-apparaat erg af. Het natuurlijk gevolg was een sterke daling van de productie per arbeider."

In de na-inflatie-tijd werd dit anders. De arbeidskracht werd duurder; de loonen moesten stijgen omdat ze zoo diep gezonken waren dat de arbeider zijn arbeidskracht niet meer reproduceeren kon. De technische rationalisatie zet in.

Productie per arbeider.

Jaar	1913/14	100%	1924	100	1927	100%
1913/14	100		129		97	
1924	77		100		75	
1925	90		116		87	
1926	97		125		94	
1927	103		133		100	
1928	102		132		99	
1929	108		140		105	

Productie per arbeider per uur.

Jaar	1913/14	100%	1924	100	1927	100%
1913/14	100		119		88	
1924	84		100		74	
1925	94		117		86	
1926	106		126		93	
1927	114		136		100	
1928	113		135		99	
1929	120		143		105	

De Duitse industrie-arbeider presteert dus heden per uur ongeveer een vijfde meer dan in de vooroorlogstijd.

Betreffende de eenheidspogingen in Duitschland.

Het volgende schrijft ons de afdeling Frankfurt van de A.A.U.E. naar aanleiding van onze bijdrage tot de discussie.

Waarde Kameraden,
 De eenheidspogingen in Duitschland ontmoeten, zooals jullie bekend zal zijn, moeilijkheden. Het voornaamste strijdpunt is de rol van de organisatie in de klassenstrijd. De strijd gaat hierover: is de Union de klasseorganisatie, of is ze de klassenstrijd organisatie, die de taak heeft, de eigenlijke klasseorganisatie op grondslag van de bedrijven te scheppen en het Radenstelsel te scheppen? Jullie richtlijnen nu over het wezen van de Union als bedrijfskern, behandelen dit vraagstuk in de richting van de oppositie van de A.A.U. Midden-Duitschland en van de A.A.U.E.; terwijl de A.A.U.D. aan het standpunt vasthoudt, dat de Union het verzamelbekken voor de arbeidersklasse is. Vanuit dit gezichtspunt gezien, zeggen die kameraden, zal de rol van de organisatie het noodzakelijk maken, zij het ook niet direct, dat ze zich een aparte organisatie van de verst vooruitzijnde communisten vormt in de een of andere vorm, als fractie of zoo. In Kampfkruf nr. 25 artikel: "Om de ideologie der linkse sociaal-democraten" wordt gezegd tegen de "Groep van Rode Strijders": "De klassenstrijd der toekomst zal een radicale opruiming houden onder de Partijlichamen van het verleden. Wel zal uit de gebeurtenissen van de klassenstrijd zeker de noodzakelijkheid blijken van onderlinge aaneensluiting der communisten, maar hoe dat moet gebeuren, en onder welke voorwaarden, dat laten we getroost aan de toekomst over, die dat vraagstuk goed op zal lossen vanuit de praktijk van de klassenstrijd." Deze uiteenzettingen moeten nu ook de oplossing voor het partijvraagstuk geven bij de eenheids-pogingen in Duitschland, wat naar onze meening ondenkbaar is. Dit beslissende vraagstuk kan niet eenvoudig aan de toekomst worden overgelaten, wanneer de eenheid niet dadelijk weer de kiem van de splijting in zich zal dragen.

Naar de grondstellingen van jullie richtlijnen gezien, is de Union de samenvatting van de communistische elementen, die begrepen hebben dat om het communisme te brengen een organisatie der klasse op grondslag van het Radenstelsel noodig is, en die strijden om dat tot stand te brengen. Ze is niet zelf de klassen- en daarmee de massa-organisatie, maar de klassenstrijd-organisatie der communistische elementen, en maakt dat daarvoor niet nog eens een aparte organisatie noodig is, want in werkelijkheid is ze maar deze opvatting al zoo'n organisatie. We mogen niet nalaten hierbij te voegen, dat de Union, al beschouwt ze zich dan ook niet als klasseorganisatie, geen moeite spaart om voortdurend haar rijen te versterken, wat echter niet gebeuren mag ten koste van de klaarheid, hierop komt het aan.

Volgt men nu de gedachtegang van de kameraden van de A.A.U.D., dan zullen de stellig onvermijdelijke moeilijkheden voor het vormen van de klasseorganisatie nog toenemen. De Union is volgens deze kameraden de klasseorganisatie van het proletariaat. Nu komt het er hierbij niet op aan, wat men graag zou willen worden, maar wat mogelijk is. De klasse zal zich niet geheel bij haar aansluiten, maar alleen een naar verhouding klein deel. In de Union wordt nu in de toekomst een ~~Mixendure~~ ~~Kennensmaking~~ aparte aaneensluiting der communisten gevormd, die binnen de Union voor klaarheid strijdt. Bij het deel van de

proletarische klasse, dat niet in de Union georganiseerd, zouden dan, voorzover deze arbeiders niet onder invloed van de Union stonden, in elk geval oude of nieuwe invloeden ingang vinden. De in de Union georganiseerde communisten, nog weer in een andere organisatie samengevat, zouden in dat geval naar twee kanten voor klaarheid te strijden hebben, aan de eene kant binnen de Union en verder onder dat deel der arbeiders, die daar niet bij zijn aangesloten, wat zonder meer de vorming van een wekelijks klasseorganisatie zou bemoeilijken. Dan zou zich het geval voordoen, dat de Union niet alleen tegenover partij en vakvereniging zou staan, maar dat zich binnen de Union dezelfde strijd tusschen de afzonderlijke elementen zou afspelen. De toestand van de tegenwoordige arbeidersbeweging zou daarmee niet zijn verbeterd, maar verscherpt.

Beschouwt de Union zich echter als een klassenstrijdorganisatie tot schepping van de Klasseorganisatie en neemt ze alleen arbeiders op, die begrepen hebben dat het communisme en de communistische organisatievorm noodig zijn, en houdt ze alle andere niet communistisch denkende elementen van zich vandaan, dan staat ze maar alleen binnen de klasse tegenover deze, en niet nog eens in de Union, wat haar de klaarheid ontnemen zou. De Union moet steeds met duidelijke propaganda en activiteit voor de arbeidersklasse komen te staan, en zich niet in fractiestrijden uitputten, zoals wij het nu helaas al in de praktijk moeten beleven.

Daarom kameraden, vinden we het noodig, dat ook jullie, in aansluiting op jullie richtlijnen jullie standpunt over de dubbelorganisatie of fractievorming binnen de Union tot uitdrukking brengt.

Wij als afdeling Frankfurt a/Main der A.A.U.E. betwijfelen niet, dat in het begin van de bedrijfsorganisatie, zoals jullie ze uitsen, een fractievorming werkelijk plaats zal vinden. Wij zijn echter van meening, dat fractievorming, binnen de Union, die zelf een fractie van de arbeidersbeweging is, zonder voorwaarde vermeden moet worden, en dat daarom het vraagstuk van de dubbelorganisatie vóór de hereeniging volkomen moet worden opgelost.

Wij vragen jullie spoedig nog een keer jullie opvattingen over dit vraagstuk aan de kameraden van alle richtingen toe te zenden, daar dit belangrijk tot helderder opvattingen bij zal dragen.

Met revolutionaire groeten,
A.A.U.E. afdeling Frankfurt a/Main.

P. I. C.

PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (G)
A'DAM, GEM. GIRO C 2885

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontwijking van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitkomering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels de ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

Vierde jaargang No 17
October No 1

WAT IS DE R.V.O.G

A n t w o o r d op het ingezonden artikel in no. 13 van ons P.I.C.,
naar aanleiding van onze uitgave "Wat is de R.V.O."

Omdat het alweer zo lang geleden is dat we dit geschrift uitgaven, zullen we even in het kort herhalen, welke gedachtenlijnen we daarin hadden gevolgd. Aan de hand daarvan zullen we de verschillende punten van kritiek die zijn geleverd, bespreken. Op die manier is het mogelijk de lijn vast te houden, en zijn we meteen gedwongen wat uitvoeriger in te gaan op de punten, waar we blijkbaar niet duidelijk genoeg waren geweest; dit lijkt ons dus de beste manier.

Verkorte inhoud van ons artikel.
De zware crisis, die het kapitalisme nu doormaakt, betekent tegelijk ook het morele bankroet van de oude arbeidersbeweging. De arbeiders moeten naar nieuwe wegen in de klassenstrijd omzien. Op dit moment komen de J.P. en de R.V.O. naar voren met de leus: "Strijd onder eigen leiding". Wat hebben we hiervan te verwachten?

Willen we nagaan, wat een bepaalde leus te beteekenen heeft, dan moeten we weten welke belangen daar achter staan. In de derde internationale en zijn ahangorganisaties wordt de politiek bepaald door Moskou, dat wil zeggen door de belangen van de Russische staat. De arbeiders in Europa, die van deze organisaties deel uitmaken hebben op deze politiek geen andere invloed, dan dat Moskou rekening moet houden met hun stemmen, en dus de leuzen moet kleeden in een vorm die klopt met de gevoelens van de arbeiders hier. Over de inhoud van de politiek hebben de arbeiders deze arbeiders niets in te brengen. Aan de eene kant hebben ze zelf geen wil invloed op die politiek uit te oefenen - als regel komen ze juist tot de III Int. omdat ze zichzelf te zwak voelen om zelf politiek te maken, ze hopen dat Rusland hen verlossen zal, zoals de christelijke arbeiders dat verwachten van onze